

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. B.**, zastoupena JUDr. Jáchymem Kanarkem, advokátem se sídlem Smetanova 17, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. B. D. D., CSc.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2014, č. j. 62 A 71/2012 – 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2014, č. j. 62 A 71/2012 – 88, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 18. 7. 2012, č. j. JMK 53248/2012, sp. zn. S-JMK 53248/2012 OÚPSŘ, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ždánice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 3. 2012, č. j. 2804/11/S 543, o dodatečném povolení rozestavěné stavby „Přístavba rodinného domu č.p. 304 v Dambořicích“. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že nelze namítat nezákonnost dodatečného povolení stavby jen z toho důvodu, že v minulosti bylo vydáno dodatečné stavební povolení, které délku stavby upravovalo odlišně. Krajský soud proto neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že krajský úřad ignoroval nedodržení podmínek stavebního povolení, neboť právě nedodržení podmínek, a tedy i větší délka stavby, dodatečného povolení stavby ze dne 23. 3. 2010 bylo důvodem zahájení

řízení o odstranění stavby, v jehož rámci osoba zúčastněná na řízení (stavebník) podala další žádost o dodatečné povolení stavby. S ohledem na ust. § 112 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), v němž je upravena zásada koncentrace, mohla stěžovatelka účinně uplatnit věcné námitky proti sousední stavbě ve stavebním řízení nejpozději při ústním jednání. Vyčerpání námitek proti předmětné stavbě před podáním žaloby u soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahu soudu do správního řízení. Klíčové pro posouzení důvodnosti žaloby tedy bylo, jaké námitky týkající se dotčení svých práv stěžovatelka ve stavebním řízení vznesla a jak s nimi stavební úřad a krajský úřad naložily. Vzhledem k tomu, že osoba zúčastněná na řízení respektovala požadavky stěžovatelky vznesené při ústním jednání ve vztahu k zastínění jejího pozemku a domu stavbou, stavební úřad tyto požadavky vtělil do podmínky č. 4 dodatečného stavebního povolení. Tímto tedy plně vyhověl řádně uplatněným stěžovatelčiným námitkám. Stěžovatelka vytýkala krajskému úřadu, že neprovedl žádné šetření týkající se zastínění jejího pozemku a domu, neobstaral graf oslunění, nevzal v úvahu jí pořízenou fotodokumentaci a posuzoval charakter místností stěžovatelky odlišně. K tomu krajský soud uvedl, že stěžovatelka při ústním jednání poukazovala pouze na zastínění fotovoltaických panelů a nikoli místností. S ohledem na to nevznikla potřeba, aby stavební úřad poučoval stěžovatelku, aby případně nechala vypracovat graf oslunění pobytových místností podle příslušné ČSN. Krajský soud také poukázal na to, že stavební úřad zdůraznil, že místnosti nacházející se ve dvorním traktu, jsou místnosti skladů, dříve hospodářské místnosti, že vzdálenost protilehlé stěny dvorního traktu od hranice pozemku je 8 m, přičemž 7 m je odstupová vzdálenost požadovaná při umísťování rodinných domů. Stavební zákon ani jeho prováděcí vyhlášky neřeší zastínění fotovoltaických panelů ani zahrady a ve stavebním řízení nebyly předloženy důkazy, že by docházelo k zastínění nad míru přiměřenou poměrům podle ust. § 127 odst. 1 obč. zák. S ohledem na výše uvedené neshledal krajský soud žádnou skutečnost nasvědčující stěžovatelkou tvrzené podjatosti a libovůli při hodnocení charakteru místností, či tomu, že by se stavební úřad nezabýval dodržením požadavků vyplývajících z prováděcích vyhlášek. K námitce nedostatku skutkových podkladů (projektová dokumentace, mapy, místní šetření) pro hodnocení vzdálenosti stavby od stávajících budov krajský soud uvedl, že stěžovatelkou vyjmenované podklady jsou součástí správního spisu. Argumentovala-li stěžovatelka nedodržením odstupu požadovaného v ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., stavební úřad a krajský úřad správně poukázaly na to, že vzájemné odstupy staveb mezi sebou nevytváří volný prostor a rovněž tedy dospěly ke správnému závěru, že stavba vyhovuje ust. § 25 odst. 6 citované vyhlášky, podle něhož lze s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. Z uvedených důvodů není proto námitka nedodržení odstupové vzdálenosti důvodná. Namítala-li dále stěžovatelka, že krajský úřad nesprávně a v její neprospěch vyhodnotil prohlášení osoby zúčastněné na řízení, že mezi účastníky stavebního řízení došlo ke shodě, a neodůvodnil, proč dospěl k závěru, že stěžovatelčiny námitky byly osobou zúčastněnou na řízení akceptovány, k tomu krajský soud odkázal na str. 6 a 8 napadeného správního rozhodnutí a zejména na podmínku č. 4 dodatečného stavebního povolení. Požadavky stěžovatelky totiž dodatečné stavební povolení respektuje, vyjma požadavku ohledně výšky zídky a odstranění ořechu, které ovšem nespádají do předmětu řízení o dodatečném povolení stavby. Na str. 12 dodatečného stavebního povolení se stavební úřad podrobně vyjádřil k požadavku stěžovatelky na odstranění balkonu s tím, že

pokračování

doloženým opraveným výkresem č. 102 k předkládané projektové dokumentaci osoba zúčastněná na řízení dostatečně reagovala na její požadavek vznesený u ústního jednání. Tuto námitku stěžovatelky tedy krajský soud také shledal nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítala, že krajský soud některá skutková zjištění vyplývající ze správního spisu vyhodnotil nesprávně a učinil nesprávné skutkové a právní závěry. Stěžovatelka napadenému rozsudku vytýkala zejména vady, které vyplývají z některých částí jeho odůvodnění. Krajský soud cituje (str. 4 odst. 2 rozsudku) ze správního spisu stěžovatelčinu námitku týkající se zastínění fotovoltaiky a požadavku zabránění pohledu do dvora jejího rodinného domu a přitom v rozporu s tím uvádí (str. 7 odst. 1 rozsudku), že na základě námitek stěžovatelky nevznikla krajskému úřadu nebo stěžovatelce povinnost nechat vypracovat graf oslunění. Zastínění fotovoltaiky potom bylo krajským soudem posouzeno (str. 7 odst. 3 rozsudku) tak, že k němu nedochází nad míru přiměřenou poměrům podle ust. § 127 odst. 1 obč. zák. K tomuto závěru však krajský soud dospěl bez jakýchkoliv podkladů, navíc při současném konstatování, že krajský úřad odmítl převzít od stěžovatelky fotodokumentaci prokazující zastínění fotovoltaiky. Krajský soud neshledal (str. 7 odst. 4 rozsudku) v jednání krajského úřadu s účastníky stavebního řízení ani nerovný přístup, natož podjatost či libovůli. Žádným způsobem se však nevypořádal s odmítnutím převzetí fotodokumentace, s nesprávným a jednostranným hodnocením místností s okny do dvora stěžovatelky krajským úřadem (jedná se o obytné místnosti a jejich příslušenství, nikoliv o neobytné technické prostory) a s konstatováním krajského úřadu o dohodě mezi účastníky, která však nikdy neexistovala. Z výše uvedených skutečností prokázaných navrhovanými důkazy vyplývá, že soudní řízení vykazuje vady. Konkrétně se jedná o vadu spočívající v tom, že správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve správním spise (zejm. chybějící graf oslunění) a dále o vadu spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost (viz charakter místností, odmítnutá fotodokumentace, chybějící graf oslunění). Současně je z těchto skutečností zřejmé, že pro tyto vady měl krajský soud napadené rozhodnutí krajského úřadu zrušit. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ke stěžovatelkou namítanému rozporu mezi textem na str. 4 odst. 2 napadeného rozsudku, kde krajský soud citoval ze správního spisu mimo jiné námitku stěžovatelky týkající zastínění fotovoltaiky a jeho právním závěrem na str. 7 odst. 1, je třeba poukázat na to, že stěžovatelka tento závěr činí, aniž by vzala v potaz širší kontext. Krajský soud totiž v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 6 (poslední odstavec) a na str. 7 (první odstavec) uvedl, že *„[o]tázka zachování kvality prostředí a zastínění je upravena prováděcími vyhláškami ke stavebnímu zákonu, kterými jsou vyhláška č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Dále jde o § 12 odst. 4 vyhlášky č.*

268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, odkazující na české technické normy. Z citovaných vyhlášek vyplývají požadavky, které ve svém souhrnu slouží mimo jiné k zajištění a ochraně tzv. pohody bydlení, ke které patří i vzájemné odstupy staveb a zastínění stávajících obytných místností novou stavbou. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že žalobkyně při ústním jednání poukazovala pouze na zastínění fotovoltaických panelů a nikoli obytných místností. S ohledem na to nevznikla podle zdejšího soudu potřeba, aby stavební úřad poučoval žalobkyni, aby případně nechala vypracovat graf oslunění obytných místností dle příslušné ČSN... “. Výše uvedená úvaha krajského soudu vychází z toho, že na rozdíl od obytných místností neřeší stavební zákon ani prováděcí vyhlášky zastínění fotovoltaických panelů na střeše sousední nemovitosti. Pokud tedy stěžovatelka při ústním jednání namítala pouze zastínění fotovoltaických panelů, pak s ohledem na koncentrační zásadu nebyl stavební úřad povinen zabývat se otázkou zastínění obytných místností. Tato námitka je proto nedůvodná.

Dále stěžovatelka namítala, že krajský soud dospěl k závěru, že k zastínění fotovoltaiky nedochází nad míru přiměřenou poměrům podle ust. § 127 odst. 1 obč. zák. bez jakýchkoliv podkladů. Rovněž tato námitka je nedůvodná, protože krajský soud žádný takový závěr v napadeném rozsudku nevyjádřil, ale pouze konstatoval, že „ve stavebním řízení nebyly předloženy důkazy, že by docházelo k zastínění nad míru přiměřenou poměrům podle § 127 odst. 1 obč. zák.“. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje i na to, že stěžovatelkou předložené fotografie fotovoltaických panelů pořízené v prosinci roku 2011 samy o sobě nejsou způsobily tvrzenou skutečnost prokázat.

Stěžovatelka rovněž vytýkala krajskému soudu, že se nevypořádal s odmítnutím převzetí fotodokumentace zastínění fotovoltaických panelů, s nesprávným a jednostranným hodnocením místností s okny do dvora stěžovatelky krajským úřadem a s konstatováním krajského úřadu o dohodě mezi účastníky, která však nikdy neexistovala. Jedná se tedy ve své podstatě o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, která podle stěžovatelky spočívala v tom, že krajský soud se nezabýval všemi jejími argumenty obsaženými v žalobě.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25), s tímto stížným důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy věc bude správními soudy pravomocně rozhodnuta, což není v zájmu ani účastníků řízení, protože jako nositelé veřejných subjektivních práv je jejich základním právem, aby věc byla projednána bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), resp. v přiměřené lhůtě (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení. Přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se soud vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých námitek dílčích a souvisejících.

pokračování

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud se zabýval stěžejní žalobní námitkou, že krajský úřad na základě neúplných podkladů posoudil danou věc nesprávně po skutkové i právní stránce. Lze sice souhlasit se stěžovatelkou, že právní posouzení shora uvedených žalobních námitek obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku je velmi stručné. Nejvyšší správní soud však se zřetelem na shora uvedené dospěl k závěru, že se jednalo o dílčí žalobní námitky související s námitkou stěžejní. Vzhledem k tomu, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že krajský úřad aplikoval správný právní předpis a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil, nemá způsob, jakým byly předmětné dílčí námitky posouzeny, za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Tato námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu